

La tria per Andreu Loncà

PSICOANÀLISI

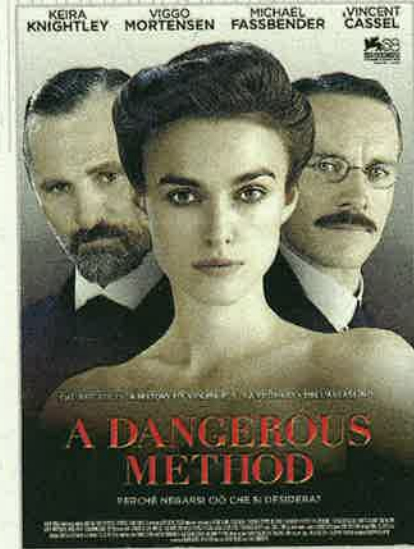
Vaig anar a veure “Un método peligroso” amb la curiositat de mirar un film que mostrés eficaçment un episodi inquietant de la història de la psicoanàlisi, teoria que, en la versió de Freud, remet les causes de certes malalties mentals només a la sexualitat mentre que en la percepció de Jung s’insinua una comprensió més àmplia de les causes relacionant-ho amb les vivències infantils i la relació amb els pares.

El film tracta de la vida de Carl Jung, suís i primmirat, escindit en dues vides: la dolça, blanca i fèrtil muller, i l’amor cert i passional amb una pacient bella i intel·ligent. Jung és interpretat per Michael Fassbender, un actor més aviat hieràtic, poc profund. Keira Knightley hi fa un paperàs com a pacient psicòtica, de bellesa enlluernadora, amb tendència al masoquisme i tot.

És clar que el film s’hauria de sostenir pels actors i per la força d’un guió de ferro i tanma-

teix no reïx del tot. No se salva l’olor de lletra impresa una mica arnada que exhala tot el film, potser per la dificultat objectiva de representar aquell temps en un plató de cinema. Fet i fet, és una obra ambiciosa que pretén esbossar tres personalitats fortes: l’esmentat Carl Jung, el ja famós Sigmund Freud i Sabina Spielrein, psicòloga russa d’una intuïció brillant i una intel·ligència notable que, com diuen les lletres de crèdit, fou afusellada –ella i les seues filles– pels nazis durant l’ocupació de Rússia pel Tercer Reich.

Sigmund Freud hi és representat d’una manera convincent per un Viggo Mortensen transformat. Les cèlebres disputes de tots dos també hi són mostrades amb una certa incompetència. Podria ser que el guionista –i de retruc, el director– quedessin atrapats en una obra d’un temps fructífer i apassionat sense treure’n el verdet. Com mostrar l’ànima de Freud de manera plausible més enllà del puro havà mossegat i etern? Com mostrar l’esperit de Jung

FILM.

Títol: “Un método peligroso”

Director: David Cronenberg

més enllà del vodevil amorós i sexual amb la seua pacient? Has de fer cap a l’edició de les obres completes d’ambdós per capir alguna cosa important. El film no se’n surt.

Em fa la impressió que el cinema que ens commou ha de depassar o, tal vegada, homenatjar els models precedents. David Cronenberg, en aquest film no ho aconsegueix pas, malgrat l’excel·lència del treball dels actors.